

Kemenessömjén, 1901. március 16. – Marcalgergelyi, 1956. szeptember 3.

Szülei haszonbérletből származó jövedelemből 500 kat. holdas saját tulajdonú földingatlant szereztek. Az elemi iskola hat osztályát a Vas vármegyei Kenyeri községben végezte, majd 1919-ben a zalaegerszegi állami főgimnáziumban érettségizett, Mindszenty József volt a hittantanára. Érettségi után a keszthelyi gazdasági akadémiára iratkozott be, ahol olyan kiválóan tanult, hogy tanulmányai végén, 1924-ben oktatónak hívták meg az üzemtani tanszékre. Az ajánlatot azonban nem fogadta el. 1923-tól szülei pusztaválckai birtokát irányította. Vállalkozó kedve és szakismerete kiváló mintagazdává tette, terményeit többször ismerték el szakmai kitüntetésekkel. Növénynemesítéssel foglalkozott és malmot, valamint szeszgyárat is üzemeltetett. Cikkei jelentek meg az Országos Magyar Gazdasági Egyesület Köztelek című lapjában, írt a Zalai Magyar Életbe, de publikált az ellenzéki újságokban, többek között Bajcsy-Zsilinszky Endre Szabadság című lapjának munkatársa volt. Szívesen tartott előadásokat paraszti fiataloknak, később arany- és ezüstkalászos tanfolyamok szervezett. A köztiszteletnek örvendő gazdát a kormánypárti erők is meg akarták nyerni, ezért az 1930-as évek legvégén a Magyar Élet Pártja kerületi társvezetője és a Magyar Dolgozók Országos Hivatásszervezetének egyik alelnöke lett. Adományaival támogatta a katolikus egyházat, a pusztaszentlászlói templomnak orgonát, a pusztamagyaródinak pedig zászlót vásárolt. Az 1945-ös földreform 400 kat. holdnyi területet vett igénybe tulajdonából. Kezdetben a megmaradt 100 kat. holdon, majd a negyvenes évek végén, a kényszerű földfelajánlások után már csak 30 kat. holdon folytatott egyéni gazdálkodást. 1945. november 4-én, a nemzetgyűlési választásokon kisgazdapárti jelöltként nem került be a törvényhozásba. 1945-ben beválasztották az FKGP és a Magyar Parasztszövetség megyei tisztikarába, amelyben 1946–1947 folyamán az elnöki posztot is betöltötte. 1946 novemberében pártja delegáltjaként kinevezték Zala vármegye termelési biztosává. Nem értett egyet az FKGP balratolódásával, ezért amikor 1947-ben Barankovics István bejelentette a Demokrata Néppárt megalakulását, kilépett a kisgazdapártból, egyidejűleg képviselő-jelöltséget vállalt a DNP Zala megyei listáján. 1947. augusztus 31-én bekerült a törvényhozásba. 1948. július 7-én lemondott mandátumáról, mert a MÉP-ben és a Hivatásszervezetben betöltött funkciói miatt összeférhetlenségi ügyet kezdeményeztek ellene. Hiába vonult vissza teljesen a közélettől, az üldözéseket nem kerülhette el. 1950-ben internálták, s arra hivatkozva, hogy magatartása a közrend és a közbiztonság szempontjából káros, évekre elszakították családjától. Salgótarjánban, Tatabányán, illetve Dunaújvárosban, a nagy szocialista építkezéseken dolgoztatták. Az internálótáborok 1953. évi feloszlása után hazatért, apósa birtokán gazdálkodott. Szaktudását elismerve, 1954-ben sikerült elhelyezkednie a Marcal-völgyi Állami Gazdaságban, itt dolgozott korán bekövetkezett haláláig.